

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/194/2021
Identifikačné číslo spisu: 8717208211
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8717208211.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovéj, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: M. O., trvale bytom G. A. - Z. E. XX, XXX XX G. A. - Z. E., o zaplatenie 5.000,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 18Csp/69/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 8. decembra 2020 sp. zn. 5Co/127/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad rozsudkom č. k. 18Csp/69/2017-127 zo dňa 15. augusta 2019 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

1.1. Predmetom žaloby bol nárok o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť 5000 eur s úrokom z omeškania 5,05 % p. a úrokom z omeškania od 11.12.2014 do zaplatenia žalobcovi z dôvodu, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá Zmluva o splátkovom úvere vo výške 46 100,- EUR, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 75,58 EUR do 30.4.2010 a od 15.5.2010 vo výške 373,40 EUR vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci. Žalovaný nesplácal úver včas a riadne, a preto si právny predchodca uplatnil úhradu istiny 36 980,71 EUR a zmluvného úroku 7785,64 EUR. Dňa 22.4.2010 uzavrel právny predchodca so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky a dňa 25.11.2014 žalobca oznámil žalovanému vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 25.11.2014.

1.2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., účinného ku dňu 22.04.2010.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že posúdil žalobu ako nedôvodnú a neopodstatnenú, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že bola riadne doručená výzva o mimoriadnej splatnosti zo strany právneho predchodcu žalobcu, pričom súd zistil, že dňa 8.3.2012 právny predchodca doručoval oznámenie o

mimoriadnej splatnosti ku dňu 7.3.2012, avšak uvedená výzva nebola doručená žalovanému, ale dňa 13.3.2012 jeho mame, preto súd vyslovil názor, že bolo v danej veci potrebné zaoberať sa otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní. V zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách to, že spoločnosť Slovenská sporiteľňa a. s., ako veriteľ písomne vyzvala žalovaného ako dlžníka na úhradu dlhu a ten bol napriek výzve v omeškaní so splátkami nepretržite 90 kalendárnych dní, keďže splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky. Žalobca síce predložil výzvu k úhrade zo dňa 25.11.2014, ktorú on zasielal žalovanému a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 8.3.2012, ktorá však nebola doručená žalovanému. V danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenia lex specialis § 92 ods. 8 zákona č. 481/2003 Z. z., v zmysle ktorého v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi za podmienok stanovených v zákone o bankách. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol, nie je možné dospieť k záveru, že predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný, a teda nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Právny predchodca žalobcu sa mal správať tak, aby spĺňal požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie žalovanému a uvedený predpoklad je zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky a musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. Nakoľko nebola v konaní preukázaná aktívna legitímácia žalobcu, preto v celosti súd žalobu zamietol. Na margo veci súd prvej inštancie uviedol, že banka musí najskôr vyzvať klienta na úhradu peňažného záväzku, a tak môže postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, ktorá nie je bankou a v prípade, ak by klient, ktorý bol v omeškaní uhradil peňažný záväzok, tak banka takto nemôže postupovať.

1.4. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému náhradu trov konania ako úspešnému v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 8. decembra 2020 sp. zn. 5Co/127/2019 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznal (druhý výrok).

2.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom to bolo v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivý proces. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania odvolateľa, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite, i vzhľadom k skutočnosti, že sa jedná o spotrebiteľský spor.

2.2. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že žalobca aj napriek pochybnostiam, o ktorých špekuluje v odvolaní, nepreukázal, že výzva zo dňa 08.03.2012 bola doručená žalovanému. Názor súdu prvej inštancie, že pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, respektíve pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol, nie je možné dospieť k záveru, že predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný, a teda nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá pravidlám formálnej logiky. Odvolací súd súhlasil i s dodatkom súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalobcu sa mal správať tak, aby spĺňal požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie žalovanému a uvedený predpoklad je skutočne zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky a musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. Správne preto súd prvej inštancie z dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie žalobcu, žalobu v celosti zamietol.

2.3. K odvolacej námietke žalobcu, keď poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.04.2016, sp. zn. 3Obdo/28/2016, z ktorého vyplýva, že ak adresát zásielky splnomocnil na jej prevzatie inú osobu, považuje sa zásielka za doručení okamihom, kedy ju prevzal splnomocnenec adresáta, splnomocnený na preberanie písomností preberá na seba ich adresát aj zodpovednosť za následky spojené s prevzatím zásielky, prostredníctvom splnomocnenca (plynutie lehoty na splnenie

povinností, plynutie lehoty na podanie opravného prostriedku a podobne), odvolací súd uviedol, že toto rozhodnutie je v danom prípade nepoužiteľné. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný splnomocnil svoju matku na preberanie zásielky. Túto skutočnosť začal tvrdiť žalobca až v odvolaní, pričom ani v priebehu konania ani v priebehu odvolacieho konania túto skutočnosť riadne nepreukázal. Táto nevyplýva ani z dokumentácie, ktorú predložil do spisu. Námetka žalobcu, čo do pochybenia poštového doručovateľa, ktorý by zásielku nemal vydať matke žalovaného, nemá vo vzťahu k žalobe právny význam. Tak, ako odvolací súd konštatoval vyššie, právny predchodca žalobcu mal riadne zisťovať doručenie zásielky pre možnosť postúpenia pohľadávky a zistiť skutočnosti, prečo zásielka bola doručená matke žalovaného a nie priamo žalovanému.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

3.1. Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.2. V dovolaní namietal, že súdy v základnom konaní založili svojej rozsudky na nesprávnom právnom posúdení, pričom svojvoľným popieraním skutkových tvrdení žalobcu zároveň nesprávnym procesným postupom mu znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zotrvával na tvrdení, že výzvu zo dňa 8.3.2012 žalovanému doručoval, čo nebolo v konaní sporné. Skutočnosť o nedoručení predmetnej výzvy mohol poprieť výlučne žalovaný, ktorý však v konaní neuviedol jediné tvrdenie, nakoľko bol absolútne pasívnou stranou sporu. Žalobca namietal, že nie je mu zrejmé, akým spôsobom má dokazovať negatívnu skutočnosť, teda, či si žalovaný ustanovil splnomocnenca na preberanie zásielok svoju matku alebo nie. Túto skutočnosť mohol však tvrdiť jediné žalovaný. V prípade, ak si žalovaný aj určil splnomocneného zástupcu na preberanie zásielok, jedná sa o osobitné splnomocnenie, ktoré vyžaduje písomnú formu a úradne osvedčený podpis. Záver súdu, že uvedené výzvy prevzala matka žalovaného, a preto ich nemožno považovať za doručené, žalobca spochybnil, pretože táto skutočnosť v konaní sporná nebola. Dovolateľ súčasne namietal, že je nepochybné za situácie, že uvedenú písomnosť prevzala matka žalovaného, že výzva bola žalovanému riadne doručená, a to aj s ohľadom na to, že v zmysle § 45 ods. 1 OZ mal žalovaný objektívnu možnosť sa s touto výzvou oboznámiť. Ak mali súdy pochybnosti o tom, či matka žalovaného splnomocnenie na preberanie zásielok mala, a teda, či prevzala zásielku oprávnené, potom je v rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by táto skutočnosť mala byť za situácie predloženia dôkazu o doručení tejto písomnosti prenesená zo strany súdu na žalobcu titulom jeho dôkazného bremena, pretože je objektívne nemožné, aby mal žalobca vedomosť a vedel preukázať, či žalovaný splnomocnil alebo nespomocnil 3. osobu na prijatie písomnosti v jeho mene, a teda, či poštový doručovateľ odovzdal zásielku oprávnenej osobe. Z uvedených dôvodov považoval závery súdu za prekvapivé a rozporné s vykonaným dokazovaním, nakoľko z výsledkov dokazovania vyplýva, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a riadne preukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanému.

3.3. Žalobca namietal aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko odvolací súd sa pri riešení právne významnej otázky odklonil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (rozhodnutie zo dňa 25.4.2016 sp. zn. 3Obdo/28/2016), nakoľko nespojil právne účinky doručovania s doručením splnomocnenému zástupcovi na preberanie zásielok.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) (ďalej aj „najvyšší súd“ príp. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a namietal, že závery súdu sú prekvapivé a rozporné s vykonaným dokazovaním, nakoľko z výsledkov dokazovania vyplýva, že žalobca uniesol

dôkazné bremeno a riadne preukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanému. Skutočnosť o nedoručení predmetnej výzvy zo dňa 8.3.2012 mohol poprieť výlučne žalovaný, ktorý však v konaní neuviedol jediné tvrdenie, nakoľko bol absolútne pasívnou stranou sporu.

7. Dovolací súd preto, vychádzajúc z obsahu dovolania, skúmal existenciu tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamená len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojoľný), teda takého práva strany sporu na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu.

8. Hlavnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie (I. ÚS 26/94). Porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy a posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť (v zásade) tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Povinnosť strany sporu má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 Základných princípov CSP). Rozsudok v sporovom konaní zodpovedá tomu, čo strany zhodne tvrdili (§ 186 ods. 2 CSP) a (v zásade) nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd má však možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie, môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhlí, a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3 CSP), prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán (§ 186 ods. 2 CSP). Účelom tohto korektívu je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 569 s.).

10. Zásada koncentrácie konania sa uplatňuje výlučne v sporovom konaní. Jej použitie v sporoch s ochranou slabšej strany je limitované. Zo základného princípu zakotveného v článku 6 Základných princípov CSP vyplýva, že ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu, je prípustné modifikovať všeobecné pravidlo, že strany sporu majú možnosť uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany v rovnakej miere. Slabšia strana (vo význame ustanovení § 290 až 323 CSP) je zvýhodnená pri realizácii tohto procesného práva. Procesné úkony slabšej strany nepodliehajú sudcovskej koncentrácii konania, zákonná koncentrácia v materiálnom význame de facto existuje aj v konaniach s ochranou slabšej strany (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 579 s., 584 s.). 19. Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciu ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CSP povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (uznesenie Ústavného súdu

Slovenskej republiky z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019).

11. V danom prípade súdy nižších inštancií správne postupovali, ak na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore skúmali splnenie zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky bankou na nebankový subjekt v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Tento postup je súladný s judikatúrou, podľa ktorej „V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo/62/2020, uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 6 z roku 2022).

12. Dovolací súd nezistil pochybenie ani vo vyhodnotení skutkového stavu ohľadom záveru o nepreukázaní doručenia výzvy z 8.3.2012 žalovanému. V danom prípade bola zásielka doručená matke žalovaného, teda inému subjektu. Zásielka by sa považovala za doručení žalovanému len za predpokladu, že by sa preukázalo, že žalovaný splnomocnil svoju matku na preberanie zásielok, túto skutočnosť mal však preukazovať žalobca (napr. vyjadrením pošty). Takýto dôkaz žalobca nepredložil, ani v konaní nenavrhol.

13. Napadnuté rozhodnutie nemožno preto považovať za neprípustné, arbitrárne, ani rozporné s princípom právnej istoty. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Procesný postup súdov nižších inštancií nemožno vyhodnotiť ako rozporný s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ani v rozpore s princípom právnej istoty (čl. 2 Základných princípov CSP), a preto dovolateľka neopodstatnene namietala porušenie jej procesných práv. Uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je dôvodný.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

14. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania v danej veci aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ tvrdí, že otázkou, od posúdenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, bola otázka posúdenia právnych účinkov doručovania s doručením splnomocnenému zástupcovi na preberanie zásielok.

15. Najvyšší súd SR ako súd dovolací vo veci sp. zn. 3Obdo/28/2016 (uznesenie z 25. apríla 2016) riešil otázku právnych účinkov doručenia zmenkového platobného rozkazu splnomocnenému zástupcovi na preberanie zásielok. Súd prvého stupňa návrh na zrušenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti zmenkového platobného rozkazu zamietol z dôvodu, že návrh žalovaných neobsahoval žiadne skutočnosti spochybňujúce doručenie zmenkového platobného rozkazu žalovanému 1/ aplikáciou ustanovenia § 48 ods. 2 O. s. p. Z dôvodov rozhodnutia vyplýva, že žalovaní sami potvrdili skutočnosť, že splnomocnili tretiu osobu na preberanie zásielok určených do vlastných rúk, čo vyplýva aj z obsahu doručeníek, na ktorých je umiestnený nečitateľný podpis a označenie „splnm.“. Poštový úrad na výzvu súdu oznámil, že zásielky obsahujúce zmenkový platobný rozkaz boli vydané splnomocnencovi na základe splnomocnenia osvedčeného matrikou Mestskej časti Devínska Nová Ves, avšak pošta nemá plnomocnenstvo k dispozícii, pretože sa neuchováva na pošte, ale sú evidované len v osvedčovacej knihe pod č. 515/10 a 849/11. Najvyšší súd vyslovil názor, že ak adresát zásielky splnomocnil na jej prevzatie inú osobu, považuje sa zásielka za doručení okamihom, kedy ju prevzal splnomocnenec adresáta. Splnomocnením na preberanie písomností preberá na seba ich adresát aj zodpovednosť za

následky spojené s prevzatím zásielky prostredníctvom splnomocnenca (plynutie lehoty na splnenie povinnosti, plynutie lehoty na podanie opravného prostriedku a pod.).

16. V danom prípade však nebolo preukázané, že matka žalovaného bola osobou splnomocnenou na preberanie zásielok, preto uvedené rozhodnutie je nepoužiteľné, súdy v základnom konaní z neho správne nevychádzali a ani dovolaciu otázku nastolenú v dovolaní neriešili. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je vzhľadom na uvedené nedôvodné, a preto ho dovolací súd ako celok zamietol (§ 448 CSP).

18. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 rovnakého zákona. V dovolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

19. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.